

Sygn. akt V U 117/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Krupińska

Protokolant: Anna Matwiejuk

po rozpoznaniu w dniu 3 września 2013 roku w Białymstoku

na rozprawie

sprawy J. B.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.

o wysokość świadczenia

na skutek odwołania J. B.

od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.

z dnia 25 listopada 2009 roku Nr (...)

I. Oddala odwołanie.

II. Odstępuje od obciążania odwołującego zwrotem kosztów zastępstwa procesowego strony przeciwnej.

Sygn. akt V U 117/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 listopada 2009 roku Dyrektor Zakładu Emerytalno- Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. dokonał ponownego ustalenia wysokości emerytury J. B. poczynając od dnia 1 stycznia 2010 roku, określając nową wysokość tego świadczenia na kwotę 988,76 zł. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że do ustalenia wysokości emerytury z uwzględnieniem okresów wskazanych w informacji z Instytutu Pamięi Narodowej przyjęto wysługę emerytalną określoną w załączonym zestawieniu- (...), będącym integralną częścią decyzji.

Odwołanie od opisanej wyżej decyzji złożył J. B. wnosząc o jej zmianę w części odnoszącej się do ponownego ustalenia wysokości świadczenia, a w rezultacie przyznanie mu nieobniżonej emerytury policyjnej, naliczonej w wysokości 40% podstawy jej wymiaru za 15 lat służby i 2,6% podstawy wymiaru za każdy następny rok tej służby.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 11 czerwca 2011 roku oddalił odwołanie wnioskodawcy oraz jego wniosek o zasądzenie kosztów.

W trakcie prowadzonego postępowania Sąd ustalił, iż J. B., urodzony w dniu (...), pełnił służbę w okresie od dnia 16 stycznia 1967 roku do 31 lipca 1990 roku. Nabył prawo do emerytury milicyjnej na podstawie decyzji z dnia 21 sierpnia

1990 roku. Na mocy decyzji o przeliczeniu emerytury z dnia 10 czerwca 1994 roku wysokość świadczenia ustalono na kwotę 5598796 zł, przyjmując do wyliczenia 72,50% podstawy wymiaru.

Na podstawie informacji Instytutu Pamięci Narodowej dotyczącej J. B. Sąd ustalił, iż skarżący początkowo pełnił służbę w Komendzie Powiatowej Milicji Obywatelskiej w Ł. na stanowisku oficera SB oraz oficera SB na wolnym etacie inspektora operacyjnego. Kolejnym miejscem służby J. B. była Komenda Wojewódzka Milicji Obywatelskiej w B. Wydział IV SB, gdzie zajmował on stanowisko inspektora, oficera ewidencji operacyjnej, referenta techniki operacyjnej na wolnym etacie inspektora, a następnie ponownie stanowisko inspektora. Od dnia 1 stycznia 1982 roku do dnia 1 lutego 1990 roku pełnił służbę w Komendzie Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w B. (Wojewódzkim Urzędzie Spraw Wewnętrznych) w B. Wydziale Polityczno- Wychowawczym na stanowisku starszego inspektora.

Sąd ustalił również, że w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 23 stycznia 2009 roku o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U z 2009 r., Nr 24, poz 145) Instytut Pamięci Narodowej przekazał organowi rentowemu informację, iż J. B. od 16 marca 1968 roku do 1 lutego 1990 roku pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 roku o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów.

W związku z powyższym decyzją z dnia 25 listopada 2009 roku wysokość emerytury wnioskodawcy została ponownie ustalona od dnia 1 stycznia 2010 roku. Wskaźnik podstawy wymiaru emerytury J. B. za okres pracy w organach bezpieczeństwa państwa obniżono z 2,6 % podstawy wymiaru do 0,7 % podstawy wymiaru za każdy rok służby we wskazanym okresie. Ponownie ustalona wysokość emerytury z tytułu wysługi lat wraz z podwyższeniem wyniosła 31,54 % podstawy wymiaru.

Sąd Okręgowy zauważył, iż w dniu 16 marca 2009 roku weszła w życie nowela ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 8, poz. 67 ze zm.) wprowadzające przepis 15b określający zasady obliczania emerytury dla osób, które pozostawały w służbie przed 2 stycznia 1999 roku i pełniły służbę w charakterze funkcjonariusza w organach bezpieczeństwa państwa.

Sąd Okręgowy wskazał na regulacje art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 roku oraz art. 15b ust. 1, art. 14 i art. 15 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy oraz § 14 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 października 2004 roku w sprawie trybu postępowania i właściwości organu w zakresie zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy podkreślając, że informacja Instytutu Pamięci Narodowej o przebiegu służby w organach bezpieczeństwa państwa jest równoważna z zaświadczeniem o przebiegu służby sporządzanym na podstawie akt osobowych przez właściwe służby. Sąd Okręgowy przypomniał również, iż kwestia zgodności powołanych przepisów z konstytucją była przedmiotem rozważań Trybunału Konstytucyjnego, który orzekł o ich konstytucyjności.

Zadaniem Sądu Okręgowego przepis art. 15b przytoczonej wyżej ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy jest przepisem szczególnym w stosunku do art. 15 ustawy i zmienia zasady obliczania emerytury dla określonej kategorii funkcjonariuszy, pełniących służbę w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 roku, bowiem art. 15 ust. 2 mówi o odpowiednim stosowaniu przepisów art. 14 i 15. Oznacza to, że nie zmieniono zasad naliczania emerytur policyjnych w innych przypadkach. Dyspozycja art. 15 nie może być sprowadzona do ustalenia wysokości emerytury jako odpowiadającej 40% podstawy jej wymiaru za 15 lat służby, a norma zawarta w art. 15b ust. 2 przewidująca odpowiednie stosowanie art. 14 i 15 nie może być sprowadzona do prostej konkluzji, iż w przypadku funkcjonariuszy, którzy pełnili służbę w organach bezpieczeństwa

państwa zastosowanie znajdzie gwarancja ustanowiona w art. 15 ust. 1. Literalne brzmienie przepisu art. 15b ust. 1 wskazuje wprost, iż ustawodawca odstąpił w nim od przyjętej w art. 15 ust. 1 zasady naliczania emerytury i nakazał w przypadku funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa państwa liczyć: 0,7 podstawy wymiaru- za każdy rok służby w takich organach i dopiero w dalszej kolejności odpowiednio stosować dyspozycję art. 15. Zarówno zastosowana technika legislacyjna, nie tożsame kręgi adresatów normy, użyte sformułowania, jak i umiejscowienie przepisu art. 15b po przepisie art. 15, świadczy o tym, iż jest to przepis szczególny w stosunku do art. 15 ust. 1 i nie może być mowy o ograniczeniu jego stosowania do okresów służby następujących po 15 latach. Sąd podkreślił, iż intencją ustawodawcy nie mogło być ograniczenie stosowania dyspozycji art. 15b ust. 1 ustawy jedynie do służby przypadającej po upływie 15 lat pracy. Zgodnie z ogólną regułą interpretacyjną nakazującą takim samym sformułowaniom nadawać taki sam sens, a innym- różny, Sąd Okręgowy podkreślił, iż art. 15 ust. 1 pkt 1 stanowi, iż emerytura dla funkcjonariusza, który pozostawał w służbie przed 2 stycznia 1999 roku wynosi 40% podstawy jej wymiaru za 15 lat służby i wzrasta o 2,6% podstawy za każdy dalszy rok tej służby. Wskazuje to, iż ustawodawca nie miał na myśli każdego dalszego roku służby (po 15 latach) lecz każdy rok służby przypadający w latach 1944-1990, również te lata, które przypadają przed osiągnięciem piętnastoletniego stażu, co wyklucza możliwość przyznania wnioskodawcy prawa do 40% podstawy wymiaru emerytury za 15 lat służby.

Wskazując na powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 i art. 102 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł J. B. zarzucając naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe jego zastosowanie, w szczególności art. 15 i 15b ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku poprzez pominięcie art. 15 przy ustaleniu wysokości emerytury policyjnej i zastosowanie wyłącznie art. 15b. Ponadto zarzucił niezgodne z prawem zaliczenie okresu służby od dnia 19 lipca 1983 roku jako służby w strukturach Służby Bezpieczeństwa oraz błędną kwalifikację danej jednostki lub stanowiska do struktury tej służby.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie wysokości emerytury z uwzględnieniem 40% podstawy wymiaru emerytury za pierwsze 15 lat służby zgodnie z art. 15 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy oraz zasądzenie kosztów.

W wyniku rozpoznania środka odwoławczego Sąd Apelacyjny w Warszawie uznał, iż apelacja jest zasadna w zakresie w jakim jej treść przemawia za uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Sąd odwoławczy podkreślił, iż co prawda J. B. zaskarżył decyzję o ponownym ustaleniu wysokości emerytury policyjnej w części odnoszącej się do ponownego ustalenia wysokości świadczenia i domagając się jej zmiany akcentował kwestie prawne, to jednak już w piśmie procesowym podkreślił, że Zakład Emerytalno- Rentowy MSWiA zaliczył do okresu służby w organach bezpieczeństwa jego pracę w Wydziale Polityczno- Wychowawczym Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w B., chociaż ustawa z dnia 18 października 2006 roku nie wymienia tej służby. Dodał również, iż reorganizacja służby nie wiązała się z powstaniem Urzędu Ochrony Państwa i dlatego okres służby od 1 stycznia 1982 roku do 1 lutego 1990 roku powinien być przeliczony według wskaźnika 2,6 %, a nie 07%.

Sąd Apelacyjny wskazał, iż Sąd Okręgowy w żaden sposób nie odniósł się do tego niezwykle istotnego wątku sprawy. Ustalając stan faktyczny Sąd I instancji przyjął przebieg służby J. B. w taki sposób, jak wynika to z pisemnej informacji Instytutu Pamięi Narodowej. Sąd odwoławczy podkreślił, iż uzasadnienie wyroku choć zawiera szczegółową ocenę prawną, to jednak ani słowem nie odnosi się do indywidualnego wątku sprawy, czy do zasadności bądź bezzasadności zaliczenia służby w Wojewódzkim Urzędzie Spraw Wewnętrznych w B. w Wydziale Polityczno- Wychowawczym jako służby w organach bezpieczeństwa państwa o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 roku.

Wskazując na powyższe Sąd Apelacyjny podkreślił, iż w tym zakresie istota sporu nie została rozpoznana, co w przypadku zaskarżenia wyroku powoduje skutek opisany w art. 386 § 4 k.p.c. Sąd Apelacyjny zaznaczył, iż przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy powinien ocenić czy służba J. B. na stanowisku starszego inspektora w Wydziale Polityczno- Wychowawczym, w tym także jako zastępcy dowódcy w zgrupowaniu ds. politycznych w

sztacie akcji (...)stanowiła służbę w organach bezpieczeństwa państwa o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 roku. Stosownie do swoich ustaleń i ich oceny prawnej Sąd Okręgowy rozstrzygnie o zasadności lub bezzasadności odwołania. Formułując wskazania odnośnie niezbędnych do przeprowadzenia czynności Sąd odwoławczy wskazał, iż w toku ponownego rozpoznania sprawy należy dopuścić dowód z przesłuchania wnioskodawcy oraz z jego akt osobowych i z akt organizacyjnych służby celem ustalenia zadań wydziału polityczno - organizacyjnego i jego podległości służbowej w strukturze komendy/urzędu oraz ewentualnego dowody zgłoszone przez J. B..

Sąd Okręgowy po ponownym rozpoznaniu

sprawy ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy pragnie podkreślić, iż zgodnie z art. 386 § 6 k.p.c. w przypadku uchylecia wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w wyroku sądu drugiej instancji wiążą zarówno sąd, któremu sprawa została przekazana, jak i sąd drugiej instancji, przy ponownym rozpoznaniu sprawy. Treść przytoczonego przepisu ma więc na celu ukierunkowanie ponownego postępowania przed sądem pierwszej instancji, przy czym zaznaczyć należy, iż nie tworzy ona ściśle określonych granic w jakich sprawa może być rozpoznana i w żadnym wypadku nie uprawnia sądu odwoławczego do przesądzania sposobu rozwiązania zagadnień związanych z przyszłym rozstrzygnięciem sprawy. Prowadzenie przez sąd pierwszej instancji postępowania w szerszym zakresie, niż wynika to ze wskazań zawartych w uzasadnieniu wyroku sądu drugiej instancji, nie stanowi naruszenia przepisu art. 386 § 6 (zob. wyrok SN z dnia 19 maja 1997 r., I PKN 172/97, OSNP 1998, nr 8, poz. 242).

Sąd Apelacyjny w Warszawie uchylając wyrok Sądu pierwszej instancji dał temu wyraz wskazując, iż to Sąd Okręgowy podczas ponownego rozpoznania sprawy dokona odpowiednich ustaleń i oceny prawnej, w oparciu o które rozstrzygnie o zasadności lub bezzasadności odwołania. Jednocześnie Sąd odwoławczy kierując się treścią przytoczonego wyżej art. 386 § 6 k.p.c. wskazał, iż istotą sprawy (której nierozpoznanie było przyczyną uchylecia pierwszego zapadłego w sprawie wyroku) było ocena tego czy służba J. B.na stanowisku starszego inspektora w Wydziale Polityczno-Wychowawczym Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej (Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych) w B.była służbą w organach bezpieczeństwa państwa o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. z 2007 r., Nr 63, poz. 425 ze zm.).

Należy przy tym pamiętać, iż Sąd powszechny rozpoznający sprawę z odwołania od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.w sprawie ponownego ustalenia (obniżenia) wysokości emerytury policyjnej byłego funkcjonariusza Służby Bezpieczeństwa, nie jest związany treścią informacji o przebiegu służby w organach bezpieczeństwa państwa sporządzonej przez Instytut Pamięci Narodowej - zarówno co do faktów (co do przebiegu służby), jak i co do oceny prawnej, czy służba w określonej jednostce organizacyjnej stanowiła służbę w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 - 1990 oraz treści tych dokumentów (tak też Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 13 września 2012 r., wydany w sprawie III AUa 2068/11).

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, iż kwestia sporna w niniejszej sprawie dotyczyła sfery prawa, a nie sfery okoliczności faktycznych. Niemniej jednak dla ustalenia czy służba na stanowisku starszego inspektora w Wydziale Polityczno-Wychowawczym Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej (Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych) w B.była służbą w organach bezpieczeństwa państwa, konieczne było wcześniejsze ustalenie w sprawie stanu faktycznego. Nie wolno bowiem zapominać, iż subsumpcja zawsze jest konsekwencją poczynionych ustaleń faktycznych, a jej właściwe dokonanie możliwe jest tylko w przypadku prawidłowego ustalenia faktów- poczynienie

w tym zakresie błędnych ustaleń zawsze pociąga za sobą brak możliwości prawidłowej interpretacji i zastosowania prawa.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 5 analizowanej ustawy organami bezpieczeństwa państwa w rozumieniu ustawy są instytucje centralne Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe im jednostki terenowe w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych Komendach Milicji Obywatelskiej oraz wojewódzkich, rejonowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych. Art. 2 ust. 3 ustawy stanowi natomiast, iż jednostkami Służby Bezpieczeństwa, w rozumieniu ustawy, są te jednostki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które z mocy prawa podlegały rozwiązaniu z chwilą zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa, oraz te jednostki, które były ich poprzedniczkami.

Celem ustalenia czy służbę pełnioną przez odwołującego można było zaliczyć do służby w wymienionych wyżej organach Sąd ustalił szereg istotnych okoliczności. Przede wszystkim konieczne stało się ustalenie podległości służbowej w strukturze organów bezpieczeństwa a więc określenie tego czy Wydział Polityczno- Wychowawczy Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w B.był jednostką terenową podlegającą instytucjom centralnym Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Analiza zebranej w sprawie dokumentacji, a przede wszystkim wewnętrznych resortowych aktów prawnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz przepisów wykonawczych do ustawy o z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Urzędzie Ochrony Państwa (Dz.U. Nr 30, poz. 100) pozwala twierdzić, iż służba pełniona przez J. B.w okresie od 1 stycznia 1982 r. do 1 lutego 1990 r. na stanowisku starszego inspektora w Wydziale Polityczno-Wychowawczym Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej/ Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w B.była służbą w organach bezpieczeństwa państwa o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. Z 2007 r., Nr 63, poz. 425 ze zm.).

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zgodnie z § 1 ust. 1 pkt 1 i 3 zarządzenia Nr 042/81 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 października 1981 r. w sprawie powołania, organizacji i zakresu działania pionu polityczno- wychowawczego powołano: w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych- Zarząd Polityczno-Wychowawczy, natomiast w komendach wojewódzkich Milicji Obywatelskiej wydziały polityczno- wychowawcze. Zadaniem Zarządu Polityczno- Wychowawczego było m.in. programowanie, organizowanie i prowadzenie oraz nadzorowanie pracy polityczno- wychowawczej i kulturalno- oświatowej w jednostkach Milicji Obywatelskiej oraz w innych jednostkach organizacyjnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. § 2 ust. 1 pkt 2 wymienionego zarządzenia stanowił natomiast, iż kierunki działalności pionu- polityczno wychowawczego określały m.in. rozkazy i zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych oraz Dyrektora Zarządu Polityczno- Wychowawczego (k. 107-108).

Treść przytoczonej wyżej regulacji wewnętrznej świadczy w ocenie Sądu, iż wydziały terenowe pionu polityczno- wychowawczego działające przy komendach wojewódzkich Milicji Obywatelskiej (oraz Wojewódzkich Urzędach Spraw Wewnętrznych- w § 1 ust. 1 pkt 1 jest bowiem mowa również o „jednostkach organizacyjnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych”) podlegały organowi centralnemu jakim był Zarząd Polityczno-Wychowawczy. Wynikające z zarządzenia funkcje programowe, organizacyjne i nadzorcze, wykonywane m.in. za pośrednictwem rozkazów i zarządzeń Dyrektora Zarządu Polityczno- Wychowawczego nie pozostawiają co do tego najmniejszych wątpliwości.

Zdaniem Sądu kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy miało również określenie tego czy Zarząd Polityczno- Wychowawczy był jedynie instytucją centralną Milicji Obywatelskiej czy też instytucją centralną Służby Bezpieczeństwa, tylko bowiem w tym drugim przypadku służba w podległych mu jednostkach mogłaby być uznana za służbę w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu ustawy z dnia 18 października 2006 r. Analiza treści opisywanego wyżej zarządzenia również w tym zakresie nie pozostawia najmniejszych wątpliwości. Głównym zadaniem Zarządu Polityczno- Wychowawczego było programowanie, planowanie, organizowanie, bezpośrednie wykonywanie, nadzór i kontrola pracy polityczno- wychowawczej nie tylko wśród funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej ale również wśród funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa, co w ocenie Sądu świadczy, iż był on centralną instytucją Służby Bezpieczeństwa. Jego działalność (w odpowiednim, wymienionym wyżej zakresie) dotyczyła bowiem wszystkich funkcjonariuszy tej służby. Wskazać również należy, iż w uzasadnieniu wyroku Sądu

Apelacyjny w Warszawie z dnia 22 lutego 2007 r. (sygn. akt V AL. 33/06) stwierdził on, iż Zarząd Polityczno-Wychowawczy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, powołany zarządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych Nr 042/81 z dnia 30 października 1981 r., któremu podlegali zastępcy dowódców jednostek niższego szczebla do spraw polityczno - wychowawczych znajdował się w pionie Służby Bezpieczeństwa.

Powyższe stanowisko znajduje pełne odzwierciedlenie w treści przepisów wykonawczych do wspomnianej już wyżej ustawy o Urzędzie Ochrony Państwa. Zgodnie z § 1 zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych nr 53/90 z dnia 2 lipca 1990 r. funkcjonariuszami byłej Służby Bezpieczeństwa są osoby, które pełniły służbę na stanowiskach i jednostkach wymienionych w Instrukcji Przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej z dnia 25 czerwca 1990 r. (k. 196). Przedmiotowa instrukcja w punkcie 3 stanowi natomiast, iż funkcjonariuszami Służby Bezpieczeństwa są osoby, które w dniu 31 lipca 1989 roku pełniły służbę w Zarządzie Polityczno- Wychowawczym (do stanowiska młodszego inspektora) oraz osoby na odpowiadających wyżej wymienionym stanowiskom i w jednostkach wojewódzkich (stołecznych) urzędów spraw wewnętrznych.

Sąd przeprowadzając postępowanie dowodowe dał również wiarę zeznaniom świadka E. K., przy czym podkreślić należy, iż jego relacja nie miała istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Świadek wskazał co prawda na opisane wyżej akty prawne, zaznaczył jednak, iż wyrażana przez niego opinia jest jedynie stanowiskiem Instytutu Pamięci Narodowej (k. 209), którym, jak wskazano już w uzasadnieniu, Sąd nie jest związany.

Z uwagi na powyższe nie sposób było przyznać racji odwołującemu, który wskazywał, iż służba pełniona przez niego w okresie od 1 stycznia 1982 r. do 1 lutego 1990 r. nie była służbą w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów.

W związku z powyższym – zdaniem Sądu – nie budzi wątpliwości, iż decyzja z dnia 25 listopada 2009 roku Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. była prawidłowa i uprawniała do obniżenia emerytury na podstawie art. 15b ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U z 2009 r., Nr 24, poz 145).

O kosztach postępowania Sąd orzekł w trybie art. 102 k.p.c., odstępując od obciążania odwołującego kosztami zastępstwa procesowego strony przeciwnej. Sąd wziął w tym zakresie pod uwagę, iż odwołujący jest osobą starszą, otrzymującą co prawda emeryturę, która jednak w wyniku oddalenia odwołania od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno- Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. i ewentualnego uprawomocnienia się orzeczenia w tej sprawie może zostać zmniejszona. W ocenie Sądu sytuacja majątkowa odwołującego uzasadnia odstąpienie od obciążenia go kosztami procesu.